

Muis was heel erg mopperig.
Toen hij naar buiten wilde gaan, zag hij dat er
EEN GROTE HARIGE BIPS voor de deur van
zijn eikenboom zat!
‘OOK DAT NOG!’ mopperde hij.
Hij klom uit het raam om te kijken
wat er aan de hand was.

Toen viel er – **splet** – een druppel water op zijn neus.
'REGEN!' zuchtte hij, 'OOK DAT NOG!'

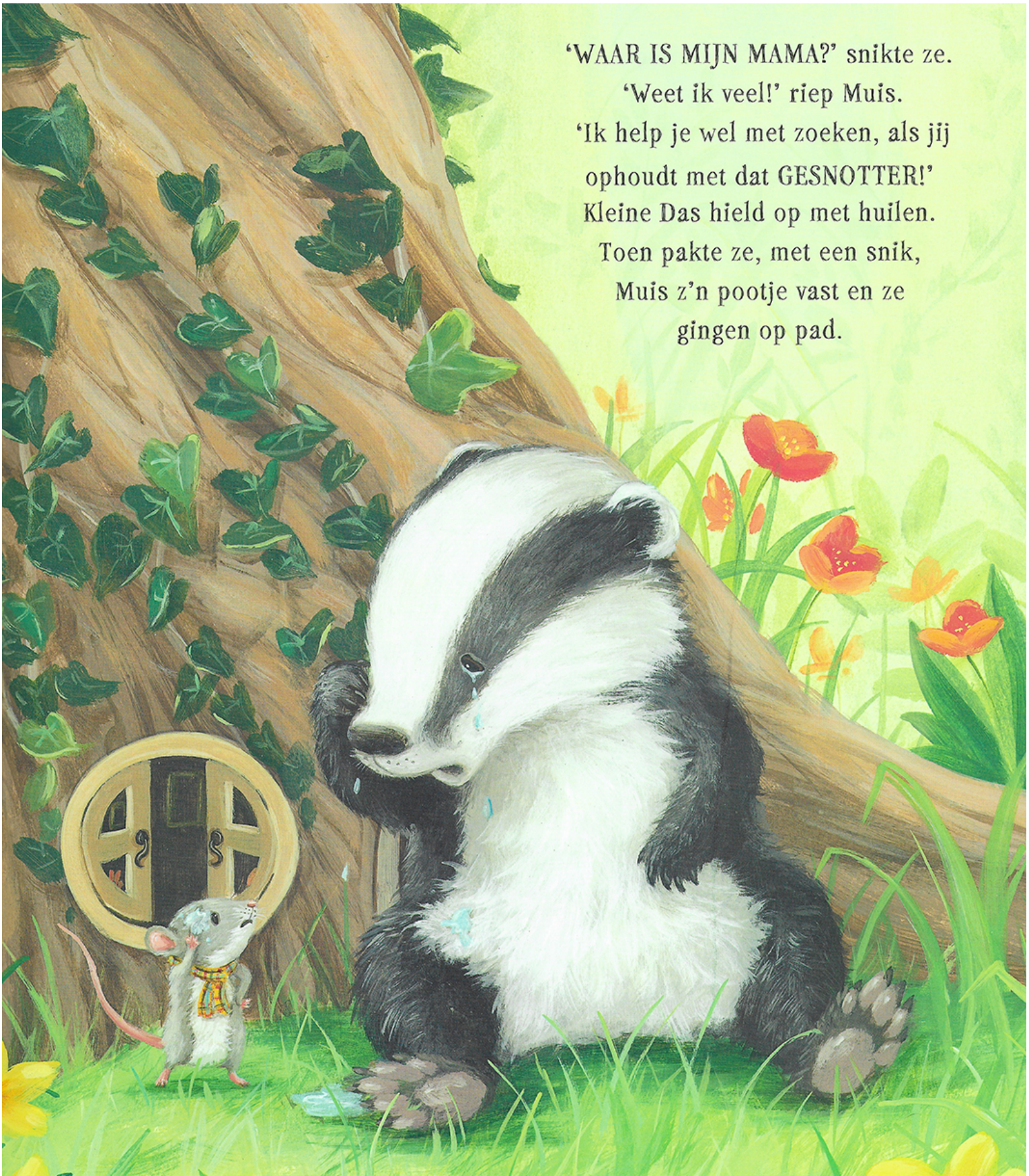
Maar het was geen regendruppel.
Het was een traan van een heel verdrietige das.

‘WAAR IS MIJN MAMA?’ snikte ze.

‘Weet ik veel!’ riep Muis.

‘Ik help je wel met zoeken, als jij
ophoudt met dat GESNOTTER!’
Kleine Das hield op met huilen.

Toen pakte ze, met een snik,
Muis z’n pootje vast en ze
gingen op pad.

Even later vloog er een vlinder voorbij.
'MOOI!' riep Kleine Das en ze rende erachteraan.
'STOP!' gilde Muis.

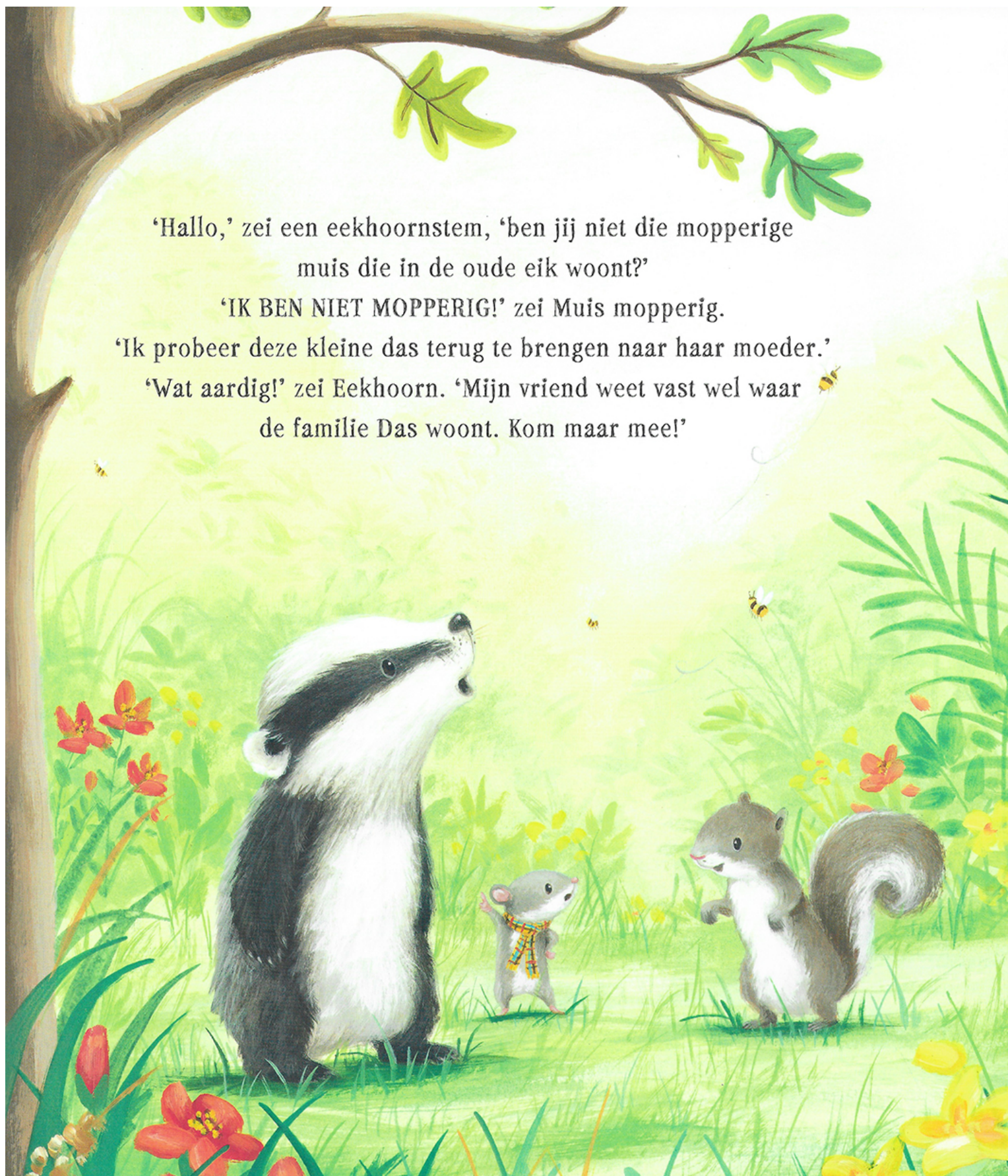
Maar toen Kleine Das stilstond, wist Muis de weg ook niet meer.
'OOK DAT NOG,' mopperde hij.

‘Hallo,’ zei een eekhoornstem, ‘ben jij niet die mopperige
muis die in de oude eik woont?’

‘IK BEN NIET MOPPERIG!’ zei Muis mopperig.

‘Ik probeer deze kleine das terug te brengen naar haar moeder.’

‘Wat aardig!’ zei Eekhoorn. ‘Mijn vriend weet vast wel waar
de familie Das woont. Kom maar mee!’

‘Joehoe, Eekhoorn,’ zei Uil.

‘Wat een schattige das! O, en je hebt een lunch meegenomen.’

‘IK BEN GEEN LUNCH!’ bromde Muis.

‘Ik zie het,’ knikte Uil. ‘Jij bent die mopperige muis. Ik eet geen mopperige muizen, die zijn veel te zuur.’

‘Eigenlijk,’ zei Eekhoorn, ‘probeert hij Kleine Das naar haar moeder terug te brengen!’

